

Nepriklausomybės atkūrimo šventei nuskambėjus

Dar ir šiandien dažnai užduodame klausimą, ką mums reiškia Nepriklausomybė? Pasigirsta nuomonė, kad ne už tokią Lietuvą kovojom. Galbūt, ne už tokią, bet savo valstybę turim tokią, kokią sugebėjome sukurti patys. Vasario 16-oji ir kovo 11-oji – tai tarsi dvi Lietuvos Nepriklausomybės sesės: viena Paskelbimo, kita – Atkūrimo, nors, galbūt, teisingiau būtų jas pavadinti Paskelbto Atkūrimo, nes Lietuvos valstybės vardas pirmą kartą buvo paminėtas prieš daugelį šimtmečių. Abi šventės mums labai brangios. 1918 m. mūsų karta tikrai nepamena, bet 1990-uosius labai puikiai. Gal dėl to, kad patys esame tų dienų įvykių dalyviai, Nepriklausomybės atkūrimo dienos minėjimas mums piliečiams yra labai jautrus ir be galo brangus.

Tikriausiai, pirmieji Raseinių savivaldybėje kovo 11-ąją paminėjo Milašaičių kaimo žmonės, kovo 10-ąją susirinkę į šventinę popietę. Patriotizmo dvasia gyva tiek pas mus, tiek kiekviename Lietuvos kaimelyje ar miestelyje. Žinot, tikrai puikus jausmas apima visiems kartu giedant tautiškąją giesmę. Pastebėjome, kad kiekvienais metais panašios valstybinės šventės pas mus minimos solidžiau ir prasmingiau. O kai kovo 11-osios rytą pamatėme plazdančias Trispalves, patys nepatikėjome iškeltų vėliavų gausa. Milašaičiuose plėvesavo net 18 valstybinių vėliavų.

Šventinę dieną Plikių kultūros namuose vyko Ariogalos seniūnijos organizuotas renginys, kurio metu Lietuvos Respublikos valstybinės vėliavos buvo įteiktos labiausiai to nusipelnusiems piliečiams. Šiais metais kaimų bendruomenė „Milašaičių Dubysa“ seniūnijai Trispalvės įteikimui rekomendavo garbingo 93-jų metų amžiaus Milašaičių kaimo gyventoją ponią Elena Sinkevičienę. Kartais ir mes patys klausiame savęs, kokį kriterijų ar kriterijus reikėtų pasirinkti, teikiant valstybines vėliavas piliečiams? Amžių, nuveiktus darbus ar kokį kitą??? Vieni kriterijai, tikriausiai, gali būti tinkami, kai dovanos teikiamos organizacijų nariams, kiti gi – kai valstybines vėliavas teikia savivaldos institucijos. Vieni žmonės garsūs savo darbais, kiti - gali didžiuotis savo šeima. Vaikai ir vaikaičiai, kurie savo tėvų ir senelių yra išauklėti mylėti savo artimą, mylėti savo kraštą, kurie turi gyvenimo tikslą, kurie gyvena pagal moralės ir etikos normas bei lietuvių tautos tradicijas – didžiausia mūsų valstybės vertybė. Ponia Elena Sinkevičienė tokią vertybę yra sukūrusi. Ji pati gali didžiuotis savo vaikais ir anūkais, kurie tapo mokytojais, gydytojais ar kitų specialybių darbuotojais, t.y. dorais Lietuvos piliečiais. Gerbiama Elena Sinkevičienė, dar kartą Jums linkime stiprios stiprios sveikatos! Milašaičių kaimo bendruomenė nusprendė, kad dar viena valstybinė vėliava būtų įteikta ponams Zosei ir Petruui Navickams. Jiems taip pat nuoširdžiai linkime stiprios sveikatos.

Kovo 1-ąją, kai vyko mūsų bendruomenės visuotinis ataskaitinis susirinkimas, pirmąją Trispalvę įteikėme p. Danguolei Žilinskienei. Antrąją - kovo 10-ąją šventinės popietės metu įteikėme p. Daliai Elzbergienei. O p. Danutei Pranskienei dovanojome vėliavos stovą. Šios moterys yra aktyvios kaimų bendruomenės „Milašaičių Dubysa“ narės. Darydami gerus darbus, padedame vieni kitiems iš širdies. Linksminamės kartu, kai reikia džiaugtis, liūdime kartu – kai to reikia. Trečioji Trispalvė iškeliavo į Betygalą ir buvo įteikta jaunosios betygaliečių kartos atstovui Maironio vidurinės mokyklos aštuntokui Mindaugui Žiūkui, kuris dar ne kartą, manau, garsins ne tik Betygalą, Raseinių kraštą, bet ir Lietuvą. Ir visai nesvarbu, ar dideliais darbais, ar mažesniais. Svarbiausia, kad jo širdelėje liktų vietos ne tik artimiems žmonėms, bet ir gimtajai žemei bei bendražmogiškoms vertybėms. Kaip gera buvo, įvažiavus į Betygalą ir pamačius ne tik gimtojo miestelio simbolius, bet ir plazdančius valstybės simbolius – Trispalves. Betygaloje buvo sukurta tikra šventė, kurioje dalyvavo trijų kartų atstovai. Jie ne tik pasyviai dalyvavo, bet dainavo dainas, skaitė eiles apie mūsų Lietuvą, apie nelengvą mūsų Nepriklausomybės kelią nuo Didžiojo Vytauto laikų. Mums šios generacijos betygaliečiams Vytautas Didysis (tiksliau sakant, jam pastatytas paminklas miestelio centre) buvo, yra ir bus Laisvės, Kovos ir Nepriklausomybės simbolis. Prasmingas mintis apie iškovotą laisvę ir Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimą 1990-aisiais išsakė gerbiamas mokytojas Vytautas Vizbaras bei šventės svečiai. Neišdildomą įspūdį paliko mišraus moterų ir vyrų ansamblio balsai bei nuostabi atmosfera toje senutėlėje kultūros namų salėje. Ačiū, Betygala, už nuoširdų bei šiltą priėmimą ir kiekvieno iš Jūsų indėlį į mums brangaus miestelio šventę.

Žadėjome gerumo bangą nuo Milašaičių iki Betygalos, ištesėjome su kaupu, nes prie mūsų prisijungė ir Ariogalos kraštas. Gaila, kad dar nepavyko nuvykti iki Šiluvos ar Nemakščių, bet mes nenusimename, nes tikrai žinome, kad visi kartu mes galime daugiau: gerų darbų daugiau atlikti, gražesnių ir prasmingesnių žodžių vienas kitam pasakyti ir paskatinti ateities darbams vardan mūsų krašto ir valstybės, kuri vadinasi Lietuva.

Noriu dar kartą padėkoti kovo 11-osios šventės Ariogaloje (ypatingai p. Juozui Labanauskui) ir Betygaloje (ypatingai p. Janinai Baltkojienei) organizatoriams, taip pat kaimų bendruomenės „Milašaičių Dubysa“ nariams bei visiems milašaitiškiams, kurių širdyse gyva patriotizmo dvasia.

Nerijus Jarilinas

Kaimų bendruomenės „Milašaičių Dubysa“ pirmininkas